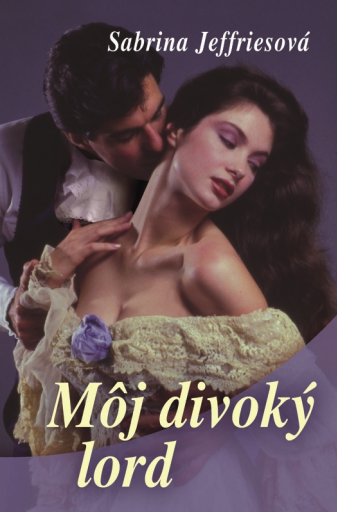

A romantic scene between a man and a woman in 18th-century attire. The man, with dark hair and wearing a white shirt and dark vest, is leaning in to kiss the woman on the cheek. The woman has long, dark, wavy hair and is wearing a strapless, off-white lace dress with a purple flower pinned to the bodice. She has a soft, dreamy expression with her eyes closed. The background is a solid, muted purple.

Sabrina Jeffriesová

*Môj divoký
lord*

Sabrina Jeffriesová
Môj divoký lord

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Sabrina Jeffries: To Wed a Wild Lord,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pocket Star Books, A Division
of Simon & Schuster, Inc., New York 2011,
preložila Miriam Ghaniová.

*Tento príbeh je fiktívny. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výsledkom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2011 by Deborah Gonzales
All rights reserved
Translation © Miriam Ghaniová 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Franco Accornero LLC
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1791-6

*Venujem Susan Williamsovej, ktorá pri mne vždy stála.
Ďakujem za všetky krásne roky!*

*Venujem aj svojmu milovanému bratovi Craigovi Martinovi,
závislému od adrenalínu, ktorý bol pre mňa inšpiráciou
k stvárneniu postavy Gabriela. Dávaj na seba pozor!*

POĎAKOVANIE

Moje poďakovanie patrí Nicole Jordanovej za to, že mi poskytla neoceniteľné rady týkajúce sa koní, dostihov a pretekania. Nicole, si poklad, že si môj rukopis prečítala tak rýchlo!

Ďakujem aj Deb Marlowovej za to, že mi požičala svoje knihy o dostihoch v Anglicku a poskytla užitočné informácie. Čo by som si počala bez teba?

Milí čitatelia,

neviem si poradiť so svojim vnukom Gabrielom. Práve kvôli nemu som požiadala všetky svoje vnúčatá, aby sa v priebehu roka vydali či oženili, inak ich vydedím. Gabov najlepší priateľ zahynul pri pretekoch dvojkoľesových záprahov. Pretekal sa vtedy s Gabom, a potom, asi po siedmich rokoch si náš výtečník Gabe zlomil ruku, keď súťažil na tej istej trati! To ma nahnevalo. Nečudo, že ľudia dali Gabovi prezývku Anjel smrti, pretože vždy vyhľadáva riziko.

Chcem sa zmieniť aj o sestre jeho najlepšieho priateľa Virginii Waverlyovej. Uvažovala, ako sa mu pomstiť, chcela ho poraziť na tej istej trati, no namiesto toho, aby jej návrhy nebral na vedomie, Gabe sa jej rozhodol dvoriť! Určite potratil rozum. Virginia je múdre pekné dievča, to sa musí uznať, ale jej starý otec generál Waverly by s takým manželstvom nikdy nesúhlasil. Je tvrdohlavý ako mulica a nedáva si obrúsok pred ústa. Dokonca si dovoľil nazvať ma starou čerticou! To si nesmie dovoliť žiadny muž, akokoľvek je múdry a čulý na svoj vek.

Odbočila som však od témy (generál Waverly ma vyviedol z rovnováhy). Neviem, čo si myslieť o Gabovom záujme o pôvabnú slečnu Waverlyovú. Chcem, aby sa oženil, ale on stále

bojuje s pocitom viny za to, čo sa stalo jej bratovi. Odkiaľ mám vziať istotu, že Virginia situáciu ešte väčšmi nezhorší? Utešuje ma len to, že môj vnuk ju fascinuje rovnako, ako ona fascinuje jeho. Dnes sme na nich s generálom Waverlym natrafili a bolo to podľa všetkého intímne stretnutie! Virginia mala nezvyčajne červené pery a Gabe sa tváril, akoby niekto švihol koňa, na ktorom sedí. Ten chlapec sa zjavne naučil, ako sa správať k počestným ženám.

Okrem toho mám pocit, že starnem. Ak z tohto dvorenia nič nevzíde, možno Gaba priviažem niekde v maštali, kým nedostane rozum. Držte mi palce, drahí priatelia!

S láskou vaša

Hetty Plumtreeová

Prológ

EALING

APRÍL 1806

Znovu k nemu doľahol krik.

Sedemročný Gabriel Sharpe, tretí syn markíza zo Stonevil-lu, si zapchal uši dlaňami, aby nič nepočul. Krik z duše ne-znášal – sťahovalo mu pri ňom žalúdok, najmä keď matka kričala na otca.

Lenže tentoraz sa pustila do najstaršieho brata Olivera. Gabe počul jasne a zreteľne jej hlas, lebo Oliverova izba bola hneď pod učebňou. Nezachytil jednotlivé slová, dovtípil sa len, že matka sa veľmi hnevá. Bolo čudné, že kričí na Olivera – veď bol jej miláčik. Väčšinou. Aj Gaba občas nazývala „môj drahý chlapec“, no bratov tak nikdy neoslovila.

Vari preto, že sú už veľkí? Gabe stisol pery. Mal by povedať matke, aby ho tak nevolala... Vždy mu tak hovorila, keď mu ponúkala jeho obľúbené citrónové koláčky.

Vtom buchli dvere a krik ustal. Gabe vydýchol a trochu sa upokojil. Hádám už bude všetko dobre.

Pozrel do knihy. Mal si prečítať básničku – pripadala mu hlúpa – o červienke, ktorú zabili:

*Tu leží malá červienka,
krehká a studená, neborka.
Skončila sa jej životná púť,
ktovie, prečo asi musela zahynúť.*

Hovorilo sa tam o tvoroch, ktoré pre mŕtvu červienku uro-bili, čo sa dalo – sova ju pochovala a býk zacengal zvoncom. No hoci sa v príbehu spomínalo, ako červienka zahynula –

vrabec ju zastrelil lukom –, nebolo jasné prečo. Čo prinútilo vrabca strieľať na červienku? Nemalo to logiku.

A nespomínali sa tam ani kone. Gabe prelistoval obrázky, aby si bol istý. Bolo tam veľa vtákov, rýb, múch a chrobákov. Ale kone žiadne. Radšej by si prečítal príbeh o konských pretekoch, ale v príbehoch pre deti nikdy neboli kone.

Znudené pozrel do okna a zbadal matku, ako dlhými krokmi mieri do stajní. Vari sa vybrala na piknik, aby otcovi žalovala na Olivera?

Gabe by to rád videl. Oliver nikdy nemal problémy, zato Gabe vždy. Preto teraz sedel v tejto hlúpej učebni nad hlúpou knihou namiesto toho, aby si užíval na pikniku – lebo niečo vyviedol a otec mu prikázal zostať doma.

No otec by mu možno odpustil, ak sa nahnevá na Olivera. Ak ide matka na piknik, Gabovi by sa azda podarilo presvedčiť ju, aby ho vzala so sebou.

Pozrel na svojho učiteľa pána Virgila, ktorý driemal v kresle. Nebude ťažké nebadane sa vykradnúť von, ale musí sa poponáhľať.

Nespúšťajúc zrak z učiteľa, Gabe skĺzol zo stoličky a pristúpil k dverám. Keď sa mu podarilo vyjsť na chodbu, pustil sa do behu. Zdupal dolu schodmi, potom sa šmýkajúc ponáhlal vydláždenou halou, až sa napokon ocitol na Červenom nádvorí.

Ešte kúsok, a ocitol sa na svojom obľúbenom mieste – v stajni. Mal rád pach koní, vôňu sena v žľaboch aj spôsob, ako sa zhovárali paholkovia. Stajňa preňho predstavovala čarovné miesto, kde sa ľudia pokojne zhovárali. Nikto na nikoho nekričal, aby sa zvieratá nevyľakali.

Gabe sa poobzeral, potom vzdychol. Box, kde stávala obľúbená matkina kobyľa, bol prázdny. Bola preč. No jemu sa nechcelo vracieť do triedy a čítať hlúpy príbeh o červienke.

„Dobrý deň, mladý pán,“ pozdravil ho hlavný paholok Benny May, práve podkúval koňa. Jazdil ešte za čias Gabovho starého otca, keď Sharpovci posielali na dostihy veľa koní. „Hľadáš niekoho?“

Gabe sa nechcel priznať, že hľadá matku. Namiesto toho vypol hrud' a zakvačil si palce za opasok, ako to robili aj ostatní paholkovia. „Len som sa prišiel opýtať, či nepotrebuje pomoc. Zdá sa, že všetci paholkovia sú preč.“

„Hej, šli na piknik. Asi je tam veľa ľudí, ale onedlho sa všetky dámy aj páni vrátia.“ Benny sa zahľadel koňovi na kopyto. „A ty prečo nie si na pikniku?“

„Otec ma potrestal, lebo som dal Minerve do vlasov pavúka a nechcel som sa ospravedlniť.“

Benny sa zachichotal, no hneď nato predstieral, že kašle. „Povedal, že namiesto toho môžeš ísť do stajni?“

Gabe sklopil zrak do zeme.

„Aha, zasa si ubzikol pánu Virgilovi...“

„Tak nejako,“ zašomral Gabe.

„Dobre vieš, že by si mal byť k sestre milší. Je to dobré dievča.“

Gabe odfrkol. „Priveľa rozpráva. Ale prišiel som sa pozrieť na Jackyho Boya.“ Bol to Gabov poník. Otec mu ho vlani v lete daroval na narodeniny. „Občas je vrtošivý.“

Bennyho črty zmäkčil úsmev. „To je pravda. Ale pri tebe sa vždy upokojí, však?“

Gabe v úsilí skryť pýchu pri takom komplimente pokrčil plecami. „Viem, čo má rád. Netreba ho... hm, vyčesať?“

„Nuž, smiešne, že sa to pýtaš, lebo si myslím, že by si naozaj zaslúžil trochu starostlivosti a pozornosti.“ Kývol hlavou k miestnosti s postrojmi. „Vieš, kde sú kefy.“

Gabe rýchlo našiel, čo potreboval, a vrátil sa do stajne. Jacky Boy ho oňuchal v nádeji, že mu priniesol kocku cukru.

„Prepáč, kamarát,“ zašomral Gabe, „ale prišiel som sem náhodou. Nemám pre teba nič.“ Začal poníka česať a ten sa upokojil.

Na celom svete nebolo nič krajšie ako česať Jackyho Boya – upokojujúci pohyb kefy, pravidelný konský dych a hodvábná sršť jemná na dotyk... Gabe sa toho nikdy nevedel nabažiť.

Vonku sa vždy premávali nejakí ľudia, ale v stajni bol len Gabe a Jacky Boy. Občas ich niekto vyrušil – napálený muž,

ktorý potreboval vymeniť kone, paholok, čo sa ospravedlňoval napaprčenej dáme, že jej neosedlal koňa tak rýchlo, ako chcela –, no väčšinou tam vládlo ticho. Teraz tam bolo počuť len Bennyho kladivko, keď podkúval koňovi ďalšie kopyto.

Aj to však zmĺklo, lebo Bennyho ktosi odvolal, aby mu pomohol s prichádzajúcim kočom. Gabe na chvíľu osamel so svojím poníkom. Potom začul v uličke dupot číziem.

„Je tu niekto?“ ozval sa mužský hlas. „Potrebujem koňa.“

Gabe sa prikrčil čo najväčšmi v prednom kúte boxu v nádeji, že ho muž nezbadá.

Ten ho však musel začuť, lebo zakričal: „Hej, chlapče, viem, že si tu! Potrebujem koňa.“

Napokon ho objavil, keď podišiel bližšie.

„Prepáčte, pane, ale ja nie som paholok, len česem svojho poníka,“ povedal Gabe.

Muž zastal pred boxom. Gabe čupel na zemi chrbtom k uličke, takže ho nevidel. Dúfal, že muž ho dobre nevidí.

„Aha,“ ozval sa muž, „asi jedno zo Sharpových detí?“

Gabovi stiahlo žalúdok. „Odkiaľ to viete?“

„V týchto stajniach môžu mať kone iba Sharpove deti.“

„Aha.“ Na to Gabe nepomyslel.

„Voláš sa Gabriel, však?“

Gabe stuhol, zľakol sa toho múdreho muža. Ak sa otec dozvie, že bol v stajni... „Ja...“

„Lord Jarret je na pikniku a lord Oliver sa rozhodol nejst tam. Zostáva teda Gabriel. Ty.“

Mužov hlas znel prívetivo, dokonca láskavo. Neznal povýšenecky, ako sa zvyčajne zhovárajú s deťmi dospelí. A nezдалo sa, že by chcel Gabovi ublížiť.

„Vieš, kde sú paholkovia?“ opýtal sa muž.

Gabrielovi odľahlo, že neznámy sa už nezaujíma oňho. „Šli naproti nejakému koču.“

„Potom asi nebude prekážať, keď si koňa osedlám sám.“

„Asi nie.“

Oliver si koňa sedlal sám stále. Aj Jarret. Gabe sa nevedel

dočkať, kedy bude dosť veľký, aby si ho sedlal aj on. Potom si od otca nebude musieť pýtať povolenie, aby si mohol zajazdiť na Jackym Boyovi.

Muž si vybral koňa z vedľajšieho boxu. Gabe videl len toľko, že má na hlave čiapku z bobrej kožušiny. Keď odišiel, Gabovi zišlo na um, že sa mohol aspoň spýtať na jeho meno alebo sa mu lepšie prizrieť. Zachvátila ho panika. Čo ak je ten chlap zlodej koní?

Nie, pozná Gabovo meno aj ostatných členov rodiny. Musí to byť hosť.

Do stajne sa vrátil Benny, a skôr než sa Gabe stihol ozvať, zvolal: „Hostia sa vracajú z pikniku, chlapče! Radšej bež domov, ak nechceš, aby ťa tu otec prichytil.“

Gaba znovu zachvátil strach. Ak sa otec dozvie, že sa ulial z vyučovania, neprejde mu to. Čo sa týkalo vzdelania, otec bol mimoriadne prísny.

Rozbehol sa teda k domu. Keď sa vrátil do učebne, učiteľ ešte chrápal. Uľavilo sa mu. Sadol si na stoličku a znovu sa zahľadel do knihy.

Nedokázal sa však sústrediť na príbeh o červienke. Stále mu chodil po rozume neznámy. Nemal nič povedať Bennymu? Čo ak nastane panika, že ktosi ukradol koňa? Čo ak budú všetci obviňovať jeho?

Vyhutoval o tom ešte aj po večeri, keď sa utiahol s Minervou do izby. Celiu trápil kašeľ a od únavy zaspala, skôr ako do detskej izby vošiel lokaj, pestúnka a pán Virgil. Stará mama Plumtreeová čaká dolu, oznámil vážne lokaj, chce sa zhovárať s Gabom a Minervou.

Gabovi sa hneď zrýchlil pulz. Ten neznámy určite ukradol koňa a stará mama sa nejako dozvedela, že v tom má prsty Gabe. Ale prečo do toho zaťahujú aj Minervu?

Lokaj odviezol deti do knižnice, Celiu nechal s opatrovateľkou a pánom Virgilom. Keď Gabe zbadal Olivera s mokrými vlasmi a červenými očami, v iných šatách, ako mal predtým, nevedel, čo si o tom myslieť.

Potom sa zjavil Jarret, priviedol ho ďalší sluha. „Kde je mama s otcom?“

Oliverova tvár bola ako z kameňa a v očiach mal strach.

„Musím vám niečo povedať, deti,“ prehovorila stará mama milšie ako inokedy. „Stala sa nehoda.“ Čosi jej zabránilo pokračovať, musela si odkašľať.

Vari plače? Stará mama nikdy neplakala. Otec hovorieval, že nemá srdce.

„Vaši rodičia...“

Odmĺčala sa a Oliver cúvol, akoby doňho čosi vrazilo. „Matka s otcom sú mŕtvi,“ dokončil namiesto starej mamy hlasom, ktorý Gabe vôbec nespoznával.

Gabrielovi to spočiatku nedošlo. Mŕtvi? Ako tá červienka? Stál ako socha a čakal, kedy to niekto poprie.

Nikto to však neurobil.

Stará mama si utrela oči, potom vystrela pleciami. „Vaša matka si v poľovnickej chate pomýlila otca s votrelcom a zastreli-la ho. Keď si uvedomila, čo spravila, obrátila zbraň proti sebe.“

Minerva stojaca vedľa Gaba sa rozplakala. Jarret len krútil hlavou a opakoval: „Nie, nie, to nemôže byť pravda. Vylúčenie!“ Oliver stál pri okne a pleciami sa mu triasli.

Gabovi nevdojak zišla na um ďalšia časť hlúpej básničky:

*Keď v lete začnú
žialiť a kvíliť vtáky,
na poctu červienke
zvoní umieračik.*

Bola by to celkom normálna básnička, nebyť umieračika. Gabe nevedel, čo si počať. Stará mama práve povedala, že sa o tom nemajú s nikým rozprávať, lebo z toho aj tak bude škandál, ale jej slová nedávali zmysel. Prečo by mal o tom hovoriť? Nešlo mu do hlavy, že sa vôbec stalo čosi také.

Možno je to len nočná mora. Každú chvíľu sa zobudí a otec bude tu.

„Určite to boli oni?“ zahabkal rozochveným hlasom. „Možno zastrelili niekoho iného.“

Stará mama sa zatvárala sklúčene. „Som si tým istá. S Oliverom sme videli...“ Stará mama vykrivila pery, pristúpila ku Gabovi s Minervou a položila im ruky na plecía. „Je mi ľúto, deti moje. Snažte sa byť silné. Viem, že je to pre vás ťažké.“

Minerva len srdcervúco nariekala. Stará mama si ju privinula tuhšie.

Gabe si spomenul, kedy videl otca naposledy. Spolu s matkou vyrazili zo stajni na piknik. Ako to, že to bolo naposledy? Teraz otcovi už nikdy nepovie, ako ľutuje, že dal Minerve do vlasov pavúka. Otec zomrel v presvedčení, že vychoval zlého chlapca, ktorý sa nevie ospravedlniť.

Gabe cítil, ako sa mu tisnú slzy do očí. Jarret s Oliverom ich nesmú vidieť – pomysleli by si, že je rozmaznaný ako baba. Vybehol z miestnosti, nevšímajúc si ohromený výkrik starej mamy, a upaľoval rovno do stajne.

V stajni vládlo ticho, paholkovia práve večerali. Keď vošiel do boxu Jackyho Boya, zviezol sa na zem a usedavo vzlykal. Nie je to spravodlivé! Ako to, že sú mŕtvi?

Nevedel, ako dlho tam ležal a plakal, spamätal sa, až keď do stajne vošiel Jarret, sklonil sa a položil mu ruku na plece. „No tak, braček, upokoj sa.“

Gabe odstrčil Jarretovi ruku. „Nemôžem! Sú preč a už nikdy sa nevrátia!“

„Viem,“ riekol neisto Jarret.

„Nie je to fér!“ Gabe zdvihol zrak k Jarretovi. „Ostatným deťom rodičia nezomierajú. Prečo sa to muselo stať práve nám?“

Jarret si zahryzol do spodnej pery. „Niekedy sa také veci stávajú.“

„Práve som čítal tú hlúpu básničku o červienke. Nechápal som jej zmysel.“

„Ani život zavše nedáva zmysel,“ povedal opatrne Jarret. „Človek to nečaká. Všetko má v rukách osud a nikto nedokáže vysvetliť, prečo sa správa, tak ako sa správa.“

Jarret neplakal, oči mal prázdne a tvár čudne skrivenú, ako keby mu niekto stúpil na otlak.

Gabe vždy považoval Jarreta za najlepšieho zo všetkých, ale teraz ho nenávidel za to, aký je silný. Prečo sa jeho brat nehnevá?

„Musíme byť silní,“ pokračoval Jarret.

„Prečo?“ odvrkol Gabe. „Čo na tom záleží? Aj tak budú mŕtvi. A my zostaneme sami.“

„Áno, ale keď sa podvolíš osudu, stiahne ťa nadol. Nesmieš sa poddať. Zasmej sa a povedz, nech ide do čerta. Iba tak ho môžeš poraziť.“

Nie život dával zmysel, ale smrť. Tá si berie ľudí, hoci na to nemá nijaký dôvod. Mama nemala zastreliť otca, vrabec nemal zastreliť červienku. Teraz sú všetci mŕtvi.

Smrť si mohla vziať aj Gaba, kedykoľvek sa jej zachce. Hrdlo mu zovrel strach. Mohol zomrieť v ktorejkoľvek minúte. Bez dôvodu.

Ako to zastaviť? Smrť bola prefíkaná, prichádzala zozadu a zákerne útočila. Ak si príde poňho...

Jarret má možno pravdu. Nedá sa nič robiť, len sa proti smrti postaviť. Alebo sa aspoň snažiť nevšímať si ju. Gabe sa hrával s mnohými krutými chlapcami, a ak chcel s nimi vyjsť, nesmel sa krčiť a dať najavo, aký je zraniteľný. Vtedy šli trápiť iného chlapca a jemu dali pokoj.

Predstavil si, ako matka s otcom ležia niekde mŕtvi, a po líkach sa mu znovu skotúľali slzy. Možno ho smrť bude lákať na cestu, ktorou odišli mama s otcom, ale nedostane ho bez boja.

Ak ho chce dostať, bude sa brániť a kričať. Určite sa len tak ľahko nevzdá.

EASTCOTE
AUGUST 1825

1

Virginia Waverlyová nedokázala skryť vzrušenie, keď sa koč priblížil k Marsbury House. Bá! Konečne ide na bál. Ko-

nečne si vyskúša waltzové kroky, ktoré ju naučil bratanec z druhého kolena Pierce Waverly, gróf z Devonmontu.

Na chvíľu sa dala unášať fantáziou a predstavila si, ako sa vznáša v tanečnej sále s pekným dôstojníkom. Alebo rovno s hosťiteľom vojvodom z Lyonsu! Nebolo by to úžasné? Vedela, čo sa povráva o jeho otcovi. Volali ho „šialený vojvoda“, ale ona na také reči nikdy nedala.

Kiežby mala modernejšie šaty – napríklad ružové *gros de Naples*, aké videla v *Ženskom magazíne*. No moderné róby boli drahé, preto sa musela uspokojiť so starými z tartanu a hodvábu, čo si kúpila, ešte keď bol v móde škótsky štýl. Mala si radšej obliecť niečo menej nápadné. Teraz na ňu budú všetci zívať a šuškať si, aká je chudobná.

„Vidím, že ťa niečo trápi,“ ozval sa Pierce.

Virginia sa naňho zahľadela, prekvapená, že jej číta myšlienky. „Len trochu. Chcela som modernejšie šaty, a tak som ich prekryla touto sieťkou, ale rukávy sú prikrátke, takže teraz vyzerajú ako staromódna róba s čudnými rukávmi.“

„Nie, chcel som povedať...“

„Ale všetci akiste usúdia, že to nie je moja chyba.“ Virginia vystrčila bradu. „Vlastne je mi jedno, čo budú hovoriť. Som jediná dvadsaťročná žena v okolí, ktorá nikdy nebola na bále. Dokonca aj farmárova dcéra zo susedstva bola na bále v Bathe, a má len osemnásť!“

„Chcel som povedať...“

„Takže si nepokazím náladu tým, že mám nemoderné šaty alebo sa neviem ladne pohybovať po tanečnom parkete,“ dodala odhodlane. „Doprajem si kaviár a šampanské a aspoň jednu noc sa budem tváriť, že som bohatá. A konečne si zatancujem s mužom.“

Pierce sa zatváril urazene. „A ja nie som muž?“

„Pravdaže, ale si môj bratanec. To nie je to isté.“

„Mimochodom,“ povedal Pierce, „nehovoril som o твоjich šatách. Chcel som sa spýtať, či sa neobávaš, že tam natrafiš na lorda Gabriela Sharpa.“

Virginia zažmurkala. „Čo by tam robil? Dnes nebol ani na pretekoch.“

Pred niekoľkými rokmi vojvoda z Lyonsu vymyslel nezvyčajné dostihy Marsbury Stakes – teda preteky okolo jeho pozemkov. Tento rok Virginiiin starý otec a Pierceov prastrýko generál Isaac Waverly zapísal na dostihy svojho plnokrvníka z neveľkej farmy. Ghost Rider však neuspel.

Preto dnes Pierce sprevádzal Virginiu na bál po dostihoch namiesto starého otca – neúspech Ghost Ridera ho náramne škrel. Škrel aj ju, pravdaže, ale nie natoľko, aby nešla na bál.

„Sharpe je Lyonsov dobrý priateľ,“ ozval sa Pierce. „Zúčastnil sa aj na pretekoch Turnham Green s Rogerom.“

Virginii zovrelo žalúdok. „To nemôže byť pravda! Bol tam len lord Gabriel a akýsi chlapík menom Kinloch...“

„Markíz Kinloch, áno. To bol Lyonsov titul, predtým ako mu zomrel otec a zdedil titul vojvodu.“

Virginia sa zachmúrila. „Už sa nečudujem, že starý otec nechcel dnes ísť na bál. Ale prečo mi nič nepovedal? Ani ja by som nešla.“

„Práve preto. Strýko Isaac chcel, aby si sa aspoň raz zabavila. A predpokladal, že Sharpe na bále nebude, keďže nebol ani na dostihoch.“

„Ale aj tak sa budem musieť stretnúť s vojvodom, ktorý dovolil Rogerovi usporiadať tie hrozné preteky Turnham Green napriek tomu, že si uvedomoval to riziko. Prečo nás pozval? Vari nevie, kto sme?“

„Možno ti chce dať olivovú vetvičku a pripomenúť, že aj strýko Isaac je čiastočne zodpovedný za Rogerovu smrť.“

Virginia odfrkla. „Nestojím o to.“

„No tak, nemôžeš viniť Lyonsa za to, čo sa stalo. Ani Sharpa, keď sme už pri tom.“

Zazrela na bratanca. Dohadovali sa o tom neraz celých sedem rokov, odkedy Virginiiin brat zahynul počas nebezpečných pretekov s lordom Gabrielom. „Lord Kinloch – teda Lyons – využil, že Roger bol opitý...“

„To nevieš.“

„Nuž, nikto to nevie naisto, pretože lord Gabriel o tom odmieta hovoriť. Starý otec však tvrdí, že to bolo tak, a ja mu verím. Roger by si v normálnom stave nikdy netrúfol pretekať s lordom Gabrielom.“

Tie preteky boli veľmi nebezpečné, lebo trať viedla pomedzi dva balvany, kadial' len-len prešiel jeden dvojkoľesový záprah. Pretekár za ním musel pritiahnuť opraty, aby doňho nevrazil. Roger to nespravil a narazil do balvana. Na mieste bol mŕtvy.

Odvtedy Virginia lorda Gabriela nenávidela.

„Muži narobia veľa hlúpostí, keď sú opití,“ ozval sa Pierce. „Najmä v spoločnosti iných mužov.“

„Prečo lorda Gabriela stále ospravedlňuješ?“

Pierce na ňu vyľakane pozrel. „Lebo hoci je bezstarostný hazardér a riskuje krk pri každej príležitosti, nie je taký diabol, ako tvrdí strýko Isaac.“

„V tom sa nikdy nezhodneme!“ odsekla Virginia a natiahla si rukavičky.

„Len preto, lebo si tvrdohlavá a panovačná.“

„Asi som to mala po kom zdediť.“

Pierce sa rozosmial. „Máš pravdu.“

Virginia sa zahľadela do okna v úsilí upokojiť sa, ale márne. Ten bál dopadne katastrofálne, ak sa na ňom zjaví lord Gabriel.

„Aj tak,“ nevzdával sa Pierce, „ak príde Sharpe, dúfam, že zasa nezačneš o tej výzve, čo si mu predostrela pred pol druhu mesiacom.“

„Prečo by som nemala?“

„Pretože je to šialenstvo!“ Pierce prižmúril oči. „Vôbec sa na teba nepodobá, že by si chcela urobiť niečo také nezodpovedné. Viem, že si to nemyslela vážne, že si len nahnevaná – ale aj naďalej sa správaš nenormálne, a na to u teba nie som zvyknutý.“

Virginia sa odvrátila. Pierce niekedy ani netušil, čo sa v nej deje. On aj starý otec v nej videli oporu: čakali, že bude viesť domácnosť aj farmu, že bude robiť to, čo robia ostatné ženy

v jej veku – založí si rodinu a vlastnú domácnosť. Vlastne to spomínal len starý otec.

Ona po tom vôbec netúžila. Ibaže... nechcela sa obetovať. Jedna časť jej bytosti sa vskutku zodpovedne venovala len domácnosti. Druhá však túžila tancovať na báloch.

A pretekať sa s lordom Gabrielom.

Pierce ďalej pokračoval vo svojej prednáške: „Mimochodom, ak sa strýko Isaac dozvie, že si vyzvala Sharpa na preteky, pri akých zahynul Roger, určite to prekaží.“

Bola to pravda. Starý otec bol priveľmi úzkostlivý. Mala len tri roky, keď opustil kavalériu, aby sa staral o ňu a jej brata Rogera, keď ich rodičia, jeho syn a nevesta, zahynuli pri nehode na črne.

„Ako sa to dozvie?“ zaklipkala mihalnicami Virginia. „Hádam ma len nezradíš.“

„Neskúšaj na mňa svoje triky, dievča. Možno fungujú na strýka Isaaca, ale ja som voči takým veciam odolný.“

Virginia stuhla. „Už nie som dievča, ak si si nevšimol.“

„Všimol. Preto musíš prestať pokúšať lorda Gabriela. Tento bál pre teba predstavuje príležitosť nájsť si manžela. A muži nemajú radi ženy, ktoré ich vyzývajú na nejaké hlúpe preteky.“

„Nežením sa do vydaja,“ bránila sa ako vždy, keď klamala starého otca. „Najradšej by som zostala čo najdlhšie so starkým.“

„Virginia,“ povedal nežne Pierce, „nebuď naivná. Má šesťdesiatdeväť rokov. Dlho tu už nebude...“

„Nehovor tak.“ Pri predstave, že starý otec zomrie, jej zovrelo žalúdok. „Je zdravý ako buk, môže sa dožiť aj stovky. Na budúci rok niektorý náš kôň určite vyhrá v dostihoch a budem mať väčšie veno.“

„Stále sa môžeš vydať za mňa.“ Pierce zdvihol tmavé obočie. „Dokonca ani nemusíš odísť z domu.“

Virginia naňho vytreštila oči. Po Rogerovej smrti mal Pierce zdediť farmu Waverlyovcov, ale nikdy jej nenavrhol manželsťvo. „A kto bude spávať v izbe vedľa tvojej – ja alebo tvoja milienka?“

Zagánil na ňu. „Vzdal by som sa milenky.“

„Kvôli mne? To určite,“ uškrnula sa. „Na to ťa až pridobre poznám.“

„Nuž, aspoň by som ju nedržal v tom istom dome.“

Virginia sa rozosmiala. „Tohto Piercea Waverlyho už spoznávam. Práve preto by som sa za teba nikdy nevydala.“

Pierceovi sa očividne uľavilo. „Vďakabohu. Som primladý, aby som si naťahoval manželský chomút.“

„Tridsať rokov je dosť. Keby si bol kôň, starý otec by ťa poslal do dôchodku.“

„Dobre, že nie som kôň,“ uškrnul sa na ňu.

Virginia sa vystrela. „Pozri, už sme takmer na mieste. Tuším vidím sídlo!“ Napravila si sukne a pozrela naňho. „Vyzerám ako vidiecka husička?“

„Vôbec, skôr ako mestská...“

„Pierce!“

Rozosmial sa. „Žartujem, ty divoška. Vyzeráš ako obrázok, oči sa ti lesknú, líca máš ako ružičky. Preto som ti ponúkol manželstvo.“

„Neponúkol si mi manželstvo. Ponúkol si mi len zmluvu, s pomocou ktorej by si sa dostal k torte a sám by si ju zjedol.“

Znovu sa uškrnul. „Nemal som to azda odjakživa v pláne?“

Čo už s ním? Virginia pokrútila hlavou. „Ešte nie som taká zúfalá, aby som sa vydávala účelovo.“

„Tvoj problém je v tom, že chodíš s hlavou v oblakoch. Rátaš vari s nejakou spriaznenou dušou, s ktorou si budete hrkútať ako hrdličky a láskou požehnáte manželské lôžko?“

Zostala prekvapená, že si to vôbec všimol. „Myslela som, že dvaja ľudia by mali byť do seba zaľúbení, keď sa berú, to je všetko.“

„Nereálna predstava,“ zašomral.

Preto sa nikdy nemohli stať manželmi. Pierce mal odpor voči manželstvu. Navyše sa mu páčili svetlovlásky s bujným poprsím, čo Virginia vôbec nespĺňala. Pierce mal ženy rád, bolo to o ňom všeobecne známe, mal povest' dobyvateľa, ale Virgi-